

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА
СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА ОДРЖАНОГ ДАНА
25. СЕПТЕМБРА 2020. ГОДИНЕ**

Председник већа: Добар дан свима, седите молим вас.

Председник већа објављује наставак главног претреса у предмету Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине, под службеним бројем К.По₂ 4/18 против оптуженог Стојановић Небојше, због кривичног дела ратни злочин против ратних заробљеника из члана 144 КЗ СРЈ, а по оптужници Тужилаштва за ратне злочине КТО број 3/18 од 13.07.2018. године.

Веће поступа у неизмењеном саставу.

Председник већа констатује да су на главни претрес приступили:

Заменик тужиоца за ратне злочине у Београду, Душан Кнежевић.

Јел има неко од тужилачких помоћника?

Тужилачки помоћник Јелена Владисављев: Јелена Владисављев.

Председник већа: Добро.

Оптужени Небојша Стојановић присутан.

Браниоци оптуженог, адвокат Момчило Минић присутан, и адвокат Милан Милосављевић присутан.

Како су испуњене процесне претпоставке за одржавање главног претреса,

Веће доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се данашњи главни претрес одржи давањем завршних речи странака.

Главни претрес је јаван.

На основу одредбе члана 236 став 1 ЗКП-а, врши се тонско снимање главног претреса, и транскрипти аудио записа су саставни део записника о главном претресу.

Прелази се на давање

ЗАВРШНИХ РЕЧИ СТРАНАКА

Заменик тужиоца за ратне злочине.

Изволте колега.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Поштовани суде, остајем у целини при поднетој оптужници, и сматрам да је спроведеним доказним поступком утврђено да је оптужени починио кривично дело за које се терети, па стога предлажем да у односу на њега донесете осуђујућу пресуду.

Кривично дело за које се оптужени терети је ратни злочин против ратних заробљеника из члана 144 Кривичног закона Савезне Републике Југославије, а не Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, односно основног Кривичног закона, те Кривичног законика, због обавезне примене блажег закона на извршиоца. Ово кривично дело врши онај ко кршећи правила Међународног права за време оружаног сукоба нареди или изврши неку од алтернативно одређених радњи извршења кривичног дела, које су таксативно наведене у овом законском члану. Конкретно тужилац терети оптуженог за убиство једног ратног заробљеника.

Оно што је спроведеним доказним поступком утврђено практично се подудара са наводима подигнуте оптужнице, а то је да је током маја месеца 1992. године у Босни и Херцеговини па и на подручју Добоја, постојао оружани сукоб између Хрватских, Муслиманских и Српских оружаних формација, који није имао карактер међународног сукоба. У то време оптужени је био припадник добровољачке јединице при српским оружаним формацијама, као једне од страна у том сукобу.

Неутврђеног дана почетком маја месеца 1992. године, неколико дана пошто су српске оружане формације заробиле [REDACTED], припадника непријатељских оружаних снага 102. Очачке бригаде Хрватског вијећа одбране, који је потом био смештен у кругу фабрике „Енергоинвест“ у селу Кожухе Општина Добој. Оптужени га је одатле преузео и одвео на локалитет Дјеловачке баре, у близини реке Босне, где га је у раније ископаној раци хитцима из пиштоља лишио живота, наневши му тешке телесне повреде опасне по живот у виду две прострелне ране главе којима је подлегао на лицу места.

Шта каже оптужени у својој одбрани? Укратко негира извршење кривичног дела, наводи да је крајем априла 1992. године као резервиста Југословенске народне армије дошао на добојско ратиште, био кратко подшишан са стране, надимак му је био „Падобранац“, нико га није звао Неша Четник, у истрази говори да зна за место Кожухе, даје пролазио кроз исто, а на претресу да је у том месту знао бити три, четири дана. Истиче да се мештанима није тада представљао као командант села, никоме није наређивао, нити је имао било какву војну функцију у селу, никоме није наредио да ископа рупу код Дјеловачких бара у близини реке Босне, нити је рекао или замолио кога да то учини. Није водио оштећеног по селу, нити је било коме рекао да ће га ликвидирати, или да га је ликвидирао. Пре рата неко време био је у Швајцарској код мајке на подручју Цириха, не познаје оштећеног, нити га је у Швајцарској тада упознао. Тврди да је он жртвован у овом предмету, да је у питању замена идентитета, да је била још једна особа исте фризура као и он тада, са репом. Не зна шта се са оштећеним десило, касније је чуо од мештанина [REDACTED] власника кафане у селу, да је оштећени убијен. Ко га је био он не зна, али он га није убио. Оваква одбрану оптуженог је по налажењу тужилаштва неоснована, у супротности је са изведеним доказима и усмерена на избегавање кривице.

Што се тиче идентитета оптуженог из исказа испитаних сведока мештана села Кожухе, [REDACTED], утврђено је да је оптужени Небојша Стојановић у критичном периоду као припадник добровољачке јединице из Србије био у том селу, да му је надимак био Неша Четник, да је био ошићан на ћелаво, да је само по средини главе имао косу као ћубу, односно кресту, такозвана „чироки“ фризура.

Исто произилази и из исказа сведока [REDACTED], припадника добровољачке јединице испитаних у истрази. Дакле, нема дилеме у погледу идентитета оптуженог, он је тај. Није у питању никаква замена идентитета. Из исказа сведока [REDACTED], мештана поменутог села, те [REDACTED], сабораца окривљеног, утврђено је да је оптужени, односно окривљени у критичном периоду говорио да од раније познаје оштећеног из Швајцарске, где су обојица једно време пре рата у БиХ боравили и дружили се. Сведоци [REDACTED] тврде да су били присутни и видели када је оптужени на начин описан у диспозитиву оптужнице пуцњима из пиштоља лишио живота поменутог оштећеног, у раније ископаној раци, након чега је његово тело загрнуто земљом. Дакле и ово је супротно одбрани оптуженог. Сведок [REDACTED] пак у свом исказу истиче да му је сведок [REDACTED] рекао да је био присутан критичне прилике, заједно са [REDACTED] и да је видео када је на описан начин оптужени убио оштећеног. Значи имамо двојицу непосредних очевидаца практично присутних и који имају непосредна сазнања и једног који има посредна сазнања. Сведоци [REDACTED] наводе да се оптужени у њиховом присуству хвалио да је убио црнокошуљаша, кога је од раније познавао из Швајцарске. Сведок [REDACTED] конобарица у кафани у Кожухама, навела је да је оптужени рекао да ће убити заробљеника којег је водио са собом, након чега га је извео из локала. Тог заробљеника никада више није видела, а оптужени јој је потом рекао да га је убио, а после је то порекао рекавши да се шалио. Претходно му је она носила пиће у затвор где га је окривљени држао.

Везано за војну функцију оптуженог, такође противно његовој одбрани, из исказа [REDACTED], утврђено је да су у критичном периоду оптужени наметнуо и представљао као командант села Кожухе, да је распоређивао мештане на стражу, издавао им наређења и био онај који се имао слушати. Са својом оружаном групом је радио шта је хтео. Малтретирали су мештани, пили су по кафанама без плаћања, неконтролисано пуцали по селу, због чега су сви од њих зазирали. О томе да су сви од њих зазирали говори чак и његов саборац [REDACTED]. Оптужени се данима кретао по селу са заробљеним оштећеним, ишли су по локалима, пили, а претходно га је ошишао, да би на крају одлучио да га убије. Из исказа сведока [REDACTED] утврђено је да му је оптужени наредио да се у ту сврху за заробљеног-оштећеног ископа рака код реке Босне. Када је тамо отишао са [REDACTED], затекли су три лица која су раку већ ископала, што потврђује и сведок [REDACTED].

Из исказа сведока доктора Анта Блажановића који је вршио обдукцију покојног, утврђено је да је исти убијен хитцима из кратког ватреног оружја испаљеним у главу, ради се о две прострелне ране. Због дужег времена боравка мртвог тела у подводном тлу, мека ткива нису сачувана, тако да се не може искључити могућност да је критичном приликом било више пуцњева у тело оштећеног, осим прострелина које су констатоване. И вештак доктор Станковић говори о две прострелне ране као о узроку смрти оштећеног.

Припадност оштећеног страни у сукобу произилази из исказа сведокиње оштећене ██████████, сестре покојног, те документације која је приложена, као и из исказа испитаних сведока мештана села Кожухе ██████████, односно сведока ██████████.

Поступајући на наведени начин оптужени је прекршио правила Међународног права, садржано у поменутој конвенцији и наведеном Протоколу, вршећи убиство поменутог ратног заробљеника. Имајући у виду да се радње описане поменутом Конвенцијом и Допунским Протоколом уз исту, инкриминисани домаћим законодавством након ратификације оптужени је на представљени начин извршио кривично дело ратни злочин против ратних заробљеника из члана 144 КЗ СРЈ, који спада у кривична дела против човечности и међународног права.

Урачунљивост оптуженог ни на који начин није доведена у питање. Ово кривично дело починио је са директним умишљајем јер је био свестан свога дела и хтео је његово извршење.

На страни оптуженог постоји читав низ отежавајућих околности. То је пре свега испољена окрутност, изражена упорност при извршењу кривичног дела, није у питању обично убиство, претходило му је вишедневно злостављање и мучење оштећеног, третирао га је као свог приватног заробљеника, данима га је водао по селу, претио му смрћу, ошишао га на ћелаво и на крају му пресудио убивши га без икаквог разлога.

Све ове околности у својој укупности и међусобној повезаности указују на повећану друштвену опасност оптуженог као извршиоца што мора имати одраза на казну затвора, односно висину изречене казне, због чега предлажем да га суд осуди на казну затвора у трајању од 9 година.

Председник већа: Хвала тужиоце.

Бранилац оптуженог Небојше Стојановића, адвокат Момчило Минић.

Изволте

Адвокат Момчило Минић: Поштовани суде, ја бих прво у потпуности оспорио и чињенични опис, а самим тим и правну квалификацију кривичног дела које се овде мом браћенику ставља на терет. Сматрамо да ни једним јединим доказом није утврђена његова кривица.

Мислим да је овде су само паушално дате неке изјаве и да се све своди на рекла казала, између два сведока. Прво бих пошао од свих оних ствари које су урађене мимо закона. Најпре мислим на сам записник о ексхумацији, који је састављен 20.11.1998. године, који је пун контраверзија од тога ког је датума била, кад је рађено, онда сама чињеница да та ексхумација није рађена на основу наредбе, да није испоштована процедура, да није било ни судије, ни тужиоца, да су касније да ли је био Анте Блажановић доктор није био, потписивали дал 20., дал 21., значи све је, све је под једним великим знаком питања. Сматрам да та ексхумација није урађена и са друге стране да кажем, с техничке стране на прави начин, обзиром да ту..., што се констатује и кроз вештачење, значи то није само моје мишљење. На пример није нађен никакав ни зрно метка, ни чаура, било шта што би помогло у расветљавању овог случаја, то је што се тиче записника.

Затим касније видимо ту долази до једног вакума, једног периода где се ништа не дешава, и онда 2011., напрасно крећу ствари да се дешавају, људи који су '97., и '98., када је рађена ексхумација, а и раније, нико ништа није знао о овом случају, од један

пут почиње да им се сећање враћа и 2011., 2012., 2013., се много боље сећају него '93., '94., и тако даље. Долази до саслушања која су такође урађена потпуно, потпуно мимо закона, махом у Добоју, где полицајци саслушавају људе у кафанама, у тржним центрима, у тим просторијама такође се врши потпуно противзаконито препознавање, и све се ствара и склапа се неки мозаик од непостојећих коцкица. Сматрам да као што смо видели и на пример [REDACTED] у свом исказу исто каже да су њега ухапсили, па га мучили, па га терали да каже ово, па да каже оно, значи и још бројне сведоке које уопште нећу да набрајам нити да улазим у контрадикторност између сведока у ствари које су потпуно нелогичне, јер сматрам да је то потпуно споредно и небитно обзиром да овде ми нисмо видели ни један једини доказ, буквално ни један доказ да је мој брањеник извршио ово кривично дело. Све се своди на нека чаршијске приче, легенде, од тога да га је убио мој брањеник, до тога да је он жив, у ствари да су се они договорили, и тако друге бесмислице.

Сматрам да је овде извршен велики притисак на становнике тог малог места Кожухе, и ту се и види сва нелогичност поступања тамошње полиције и тужилаштва, у односу на мог брањеника. Тамо су у Кожухама су сви или су комшије или су рођаци, у кумовским односима, живе једни поред другог и најлогичније и најпрактичније за све да се оптужи неко лице које су видели негде тамо '92., '93. године. Сви од један пут 2011., добијају накнадно памети, и накнадно сећање и причају једну те исту причу. Та прича је потпуно иста, то су сви научили као песмицу, а пре тога нико ништа о томе није знао, не само да није знао, него су се потпуно друга лица појављивала као извршиоци овог кривичног дела. Па тако имамо и сестру покојног [REDACTED], која каже да је њен, да је тачно навела и ко је лишио слободе, а касније и живота њеног брата. Ту се нигде не помиње мој брањеник. Тако да сматрам да је све то мало да кажем мотивисано да се тај случај ипак реши, да нико из Кожуха да једни друге не оптужују, мада видимо да је много људи учествовало у свему томе, од тренутка копања те раке, до убиства, касније откопавања, закопавања, па поновног откопавања-закопавања, тако да много људи зна за то, али сви имају ту неку да кажем накнадну памет, тек 2011., се појављује.

Ми смо видели и из исказа сестре покојног [REDACTED], као и сведока [REDACTED] да су они тачно знали, односно то је фактички отац покојног [REDACTED] дошао до тих података. Ко је и на који начин убио. Ја сад нећу, нити имам намеру да ја глумим Тужиоца, да ја оптужујем ко је то урадио, али можете да се ставите у кожу тог оца, коме су убили сина, који је на високом полицијском положају. Који још вероватно од тренутка његовог нестанка покушава на све начине да сазна шта му је било са дететом. Он сигурно има најбоље информације. Он сигурно има много боље информације него сви ми овде и него унапред конструисана прича из Добоја. Он је знао ко је њему убио дете. При том, он напомиње начин на који је Сиврић убијен, а то је два метка у ... у ... у главу што потврђује потпуно и вештачење. Потпуно су у сагласју те његове информације које је добио са материјалним доказима. Са друге стране имамо причу и цела ова оптужница и цео овај поступак се заснива само на причама [REDACTED] који су били присутни приликом тог убиства. Ти њихови искази су контрадикторни сами са собом. Контрадикторни су између једног и другог, и потпуно су контрадикторни са свим осталим материјалним доказима, које смо ми извели овде у овом поступку. Јер они причају да је овај пуцао испразнио један пиштољ па узео од ово [REDACTED] други пиштољ, па испразнио њега, па га ... па [REDACTED] моли да га не убије, кркља, то ништа није тачно. Ми имамо вештачење где се види да је смрт наступила аутоматски, првим, првим хицем у главу, он губи сваку моћ и говора и кретњи, било чега, и то се потпуно подудару са подацима до које је дошао [REDACTED], отац отац овде убијеног. Који

опет напимињем он је у том тренутку високо позиционирани полицајац. Значи сигурно може да овај, сигурно су му биле много доступније информације него свима нама овде. Да не причамо о мотиву где... где он ... он истражује смрт свог сина. Он нема никакв разлог да оптужи другог човека, он жели убицу свог детета, и ту се нигде не помиње мој брањеник. Нигде, не постоји. Имамо нека друга лица, ја не знам зашто се тужилаштво тиме није бавило, нећу уопште да улазим у то.

Е сада, што се тиче тих изјава ових... ова два сведока, остаје мени прво потпуно нејасно у почетку овог поступка је било како то да ови сведоци који су директно учествовали у убиству, копали раке, учествовали ту, у самом убиству, наводно очевидци, ја у ту причу, да Вам кажем не верујем њиховом исказу уопште, поготово што је како сам већ навео пун контрадикторности, и и са самим собом и са овим између себе и са свим осталим материјалним доказима. Због чега тужилаштво та два учесника убиства овде не ставља као окривљене? Као саучеснике тог убиства, јер су они ту учествовали. Јер један и други сведок чак кажу да је тим [REDACTED] пиштољем докрајчен, па мора то да се истражи. Не, него им се слепо верује. А није само што им се слепо верује, него они на основу њихових лажи, су овде награђени и овде постају сведоци, уместо окривљени.

Да ли можете да замислите једно убиство где ви знате да је троје људи учествовало у убиству и да је само један окривљени, а ова друга двојица су сведоци, који ће да причају „да да тај је убио на тај и тај начин ја сам само ископао овај... раку, ја сам му само додао пиштољ, али ја сам овде сведок“, они су награђени статусом сведока, они би морали да буду на оптуженичкој клупи, а не само да нису на оптуженичкој клупи, него ми тог крунског очевидца не можемо чак да саслушамо путем видео линка. Зашто, зато што је у Швајцарској, управо тамо где је био, где је био, где је живео овде убијени, [REDACTED] је био у Швајцарској, друга ствар који је мотив мог брањеника, он је ту сад представљен као командант, кабадахија, иде по кафићима, пуца, наређује свима.

Да ли можете да се ставите у ту ситуацију, зашто један командант који долази са стране хоће да лиши прво, који је мотив да он лиши [REDACTED] живота? Не постоји. При том да га вода по Кожухама, да ... да пију заједно и онда после да га убије. Због чега да га убије? Зашто га одмах није убио? А онда када одлучи да га убије онда не узме своју... свог неког да кажем подређеног, пошто је он бајни командант, ради шта хоће, не узме човека коме верује, са којим је на ратишту, са којим је повезан тим неким ратним дејствима, не него узима два, два потпуно да кажем неповерљива мештанина од тога је један тада малолетан и њих води на убиство. Он те људе не познаје али их води на убиство да они виде како, како он убија. Ако је хтео већ да убије, ако ради нешто противзаконито, могао је то да одради са неким својим војницима, а не са два мештанина од тога је једно дете, да кажем малолетан је овај.... води га тамо на прву линију фронта, са упаљеним фаровима, да да га убије. Потпуно, потпуно овај нелогично. Тако да сматрам, ово ме све подсећа на ону Бећковићеву „Рече ми један човек једну ствар на једном месту, али ја не могу да вам баш кажем овај, која је то ствар“ не постоји ни један доказ.

У прилог тога ево видели смо и тужиочеву завршну реч, ми ни један доказ овде не можемо да овај.... овај ценимо, ми смо чули сада оптужницу, чули смо овај, цитате закона и то је то. Одбрану мог брањеника и то је то. Не постоји доказ који овде ми треба да ценимо. Само имамо исказе та два сведока, која не могу нипошто да буду, да имају статус сведока. Они овде морају да буду окривљени. Они ни у једном тренутку нису окривљени. Ни у једном тренутку, а слепо им се верује. А ми кажемо, чак не можемо да их саслушамо на главном претресу. Ми смо у фази истраге, обзиром да је тужилачка истрага имали врло рестриктивна права и ту смо да кажем били на неки

начин оштећени, јер нисмо могли ни овај... да поступамо како треба, ипак тужилаштво што ја разумем и нема везе али ја сам се надао да ћемо барем на главном претресу моћи ту контрадикторност из те контрадикторности да исплива права истина. Нама то немогуће, и сад уместо да тог [REDACTED] имамо овде да седи у овом боксу ми имамо ситуацију да је он, хоће да се јави неће да се јави, е па немора, нећемо да га саслушавамо. А он директно учествовао у убиству. Директно. Наравно да неће да каже ја сам га убио. Ми тврдимо да... Небојша Стојановић нема никакве везе са тим убиством, он је једино идеална била особа да се оптужи да се и то тек 2011. зашто 2011. то морам исто да подвучем, зато што је отац убијеног умро 2004. Човек који је знао ко му је убио сина и који је имао доказе и који је саслушаван. Ми нисмо чак овде ни ту његову, тај његов исказ који је он дао у Центру безбедности Добој, ми овде то нисмо прочитали. Ја не би то ни предлагао. Нити ћу да предложем. Ја мислим да је то, да је то дужност тужилаштва. Ја нећу овде да доказујем невиност, по мени тужилаштво има обавезу да докаже кривицу мог брањеника. Тужилаштво то није доказало и самим тим сматрам да једина могућа одлука је ослобађање мог брањеника. Хвала.

Председник већа: Хвала колега Минићу, бранилац оптуженог адвокат Милан Милосављевић. Изволте колега.

Адвокат Милан Милосављевић: У свему сагласан са одбраном.

Председник већа: Сагласни сте. Добро.

Председник већа: Оптужени Небојша Стојановић. Дођите Небојша овде.

Оптужени Небојша Стојановић: Добар дан.

Председник већа: Укључите само микрофон. Чули сте завршну реч свог браниоца, јел прихватате ту завршну реч?

Оптужени Небојша Стојановић: Да сагласан сам.

Председник већа: Добро. Јел имате Ви нешто да додате?

Оптужени Небојша Стојановић: Па у принципу ја сам спремио завршну реч, али мој бранилац је скоро све рекао, али ево ја ћу да кажем пар речи, мада у потпуности је завршна реч идентична као од мог браниоца.

Председник већа: Добро.

Оптужени Небојша Стојановић: Ево ми смо овде већ четири године, пред овим судом и покушавамо да сазнамо шта се тачно десило, ко је убио [REDACTED], и да докажем своју невиност, да ја нисам извршио злочин, који ми се приписује.

Мени се директно приписује убиство [REDACTED], војника 102. Очачке паравојне Хрватске јединице кога нисам ни познавао ни видео. За јавног тужиоца нема дилеме, има мене у руци и ја сам за њега крив, и већ унапред осуђен. Јер стара изрека каже „боље врабац у руци него птица на грани“. Цела оптужница се заснива на изјави рекла-казала, саслушање по кафанама, чуо сам од једног човека како му је рекао један човек, али шта је са истином, шта је са мном, шта је са породицама убијених, шта је са правим убицом? Ја ћу бити осуђен, стрпан у затвор на дугогодишњу казну, заменик

тужиоца ће да буде сретан јер је завршио случај, а шта је са правим убицом, шта је са породицом оштећеног. То изгледа никога не интересује. Тужилаштво је требало да води истрагу, а није, већ само се ослања на писмене и усмене фабриковане изјаве.

Било је... тужилаштво је било дужно да вам прибави документе, документацију од Војске Републике Српске - није, било је дужно да вам достави документе полицијске управе Оџак које је дао [REDACTED] отац покојног - није. Господин [REDACTED], локални кабадахија кога се цело село плаши. О нелогичностима и контрадикторностима у изјави не вреди коментарисати. То нек сам суд процени а има их много. Као што су дуга светла, пуцање на првој линији, возио, био шетао, јео, пио, значи пуно.

Изјаве сведока као на пример изјава госпође [REDACTED], њен отац високи полицијски службеник полиције Хрватске долази до информације 1993. године док је још све свеже, док информације протичу, док те тајне службе или како се већ зову раде, долази 1993. године до податка, док је свеже, име, презиме, ко је убио његовог сина, то мени не долази, значи, све још увек функционише, али он не долази до мог имена. Тек 2011. године, се сви сећају. Госпођа [REDACTED] овде пред овим судом помиње исказ и каже да је покојни [REDACTED], значи мртав човек кога не можемо да испитамо и који до тада нигде се не спомиње рекао наводно како је у заробљеништву где је био са [REDACTED] дошао „Неша четник“ и о томе разговарао са њим 2011. године. У претходним изјавама немамо тако нешто. Госпођа [REDACTED] потврђује да је њен отац дао у Полицијској управи Оџак '93. године службену белешку и да то тамо постоји, из ког разлога тужилаштво није набавио тај документ и доставило нама и суду, ја не знам. Па онда имамо фамозну „биљежницу“ или свеску, нотес. Коју је њен отац имао, водио где један од његових колега спомиње то, не могу да се сетим имена тачно и одједном те свеске нема. Сад, нам госпођа [REDACTED] говори како је бележила на салвети, на папиру, да има у мобителу, да ће ту исту салвету доставити суду и нама - није, тако је рекла.

[REDACTED], командант [REDACTED] човек мајка Тереза, пацифиста Српске Радикалне Странке, он је тамо кувар, интендант, волео да једе, није учествовао у борбама, зашто „мајка Тереза“? Па особа која је буквално нико, успева набавити, камионе муниције, хране, спасава сакое с новцем, а при том има обезбеђење и своје људе. Има телохранитеље, није командант, он је тамо неки небитан лик. Зашто је он отишао на ратиште, да проповеда мир? Стварно не разумем. И гле чуда тај исти [REDACTED], у свом обезбеђењу има човека који личи на мене. У записнику који је сачињен 22.08.2011. године у Београду, [REDACTED], војник [REDACTED] групе објашњава на који начин командант [REDACTED] наређује убиства ратних заробљеника и напомиње „наш командант [REDACTED]“, овај сведок није позван од стране суда да сведочи, нити је његова изјава прочита, к'о ни изјава капетана [REDACTED].

У овој судници изговорено је доста неистине и лажи, о целом догађају али неистину коју је овде изговорио [REDACTED], оставља без даха. Он наиме тврди да сам ја у прве две изјаве, нигде не спомиње, овде пред овим судом је рекао да сам ја њему признао убиство у камиону док смо били спроведени до Бања Луке у затвор и на питање зашто га нисам убио одма, да сам ја њему рекао „Задрхтала ми рука“, што је неистина, никада нисам био у том камиону нити хапшен. Доказе смо могли да прибавимо Тужилаштву али није, али имамо сведоке, изјаве других сведока који тврде, чак и [REDACTED] да сам ја пре хапшења, недељу дана отишао. Значи нисам био у том камиону нити сам признао. Четири године ја и моји адвокати покушавамо да објаснимо шта се овде десило. Да ја нисам извршио злочин који ми се ставља на терет. Четири године пакла и кошмара за мене. За нешто што нисам учионио. Шта се тамо десило, желимо сви да сазнамо, очигледно је дошло до замене идентитета. Наиме постоји човек који личи на мене, а био је [REDACTED] човек. Иако је убио [REDACTED]

■■■■ и мисли ода ће тај злочин заташкати, а када је злочин био откривен, ја сам био идеалан за оптуженог. Зашто? Упадају, специфична фигура, а нисам одатле. Место, ко га убио? Овај! И био сам идеална жртва. Ко је убио ■■■■ ја то не знам, могу да нагађам, а нагађам зашто баш ја? Па можда је нешто лично, или сам био идеалан то суд мора да утврди, ја нисам убио ■■■■, нисам га ни познавао. Ја сам колатерална штета из нечијег хира или болесног ума. Желим да се открије истина, и казни прави злочинац.

Председник већа: Јел` то све?

Оптужени Небојша Стојановић: Јесте.

Председник већа: Хвала лепо, можете сести. Има ли ко још нешто да дода?

Како нико више нема ништа да изјави, објављује се да је главни претрес завршен.

Објављивање пресуде у овом претресу биће:

15. октобра 2020. године у 12.00 часова у судници број 4,

што се присутнима саопштава, има им служити уместо позива.

Довршено у 10 и 10.

Хвала вам лепо.

Записничар

Председник већа-судија